

Martinus

www.martinus.hu

a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

III. évfolyam 8. szám

2010. augusztus

ára: 100 Ft

**„Ti, ministránsok vagytok
az evangéliumi üzenet hirdetőinek
új nemzedéke.”**

(II. János Pál pápa)

Költözködés

Ipacs Bence

Augusztus első napjai a papság egy részének igen fáradságos időszakot jelentenek: hiszen ekkor foglalják el új állomáshelyüket azok, akiket főpásztoruk új helyre disponált. Egyházmegyénkben is többen érintettek ebben. Nekem a mostani az első alkalom. Szemináriumi éveim lezárása után „beköltözöm” az életbe. Minden kispap várja ezt a pillanatot.

A mostani igazán nagy költözés számomra. A fővárosban születtem, eddigi életem nagy részét ott töltöttem. Budapestet azonban sohasem tudtam igazán megszeretni. Istennek hála, sokat járhattam az országban. Az a néhány alkalom, amit Vasban, Zalában tölthettem, az „otthon vagyok” érzését adta. Emiatt is jelentkeztem a Szombathelyi Egyházmegye papnövendékei közé. Biztosan mondhatom, nemcsak hivatásomat, de otthonomat is megtaláltam. Az már csak a Jóisten és Püspök atya humora, hogy szemináriumi éveim nagyobb részét a főváros kellős közepén kellett eltöltenem. Ennek azonban most vége, irány első állomáshelyem: Kőszeg! A Gondviselés mindenért kárpótol: a metropoliszból egy ékszerdoboz-kisvárosba kerülni csodálatos ajándék.

Minden költözködés új feladatokat hoz. Minden hely, minden szolgálat egy kicsit más, s ezek meghatározzák a teendőket. Első helyezésem mellé rögtön egy igen meglepő feladatot kaptam: Megyéspüspök úr megbízása alapján átvettem a Martinus havilap főszerkesztői feladatait Kürnyek Róbert atyától. Meglepő, mert sohasem foglalkoztam még hasonlóval. Néhány csetlő-botló cikk után hirtelen egy egyházmegyei újság főszerkesztői székében találtam magam. Persze az embernek elsősorban nem az a feladata, hogy mérlegelje, mire képes, hanem hogy tegye, amit rábíztak – Isten kegyelmét kérve – a lehető legjobban.

Azt mondják, a pap legyen olyan, mint a bicska: mindenhez értsen egy kicsit. Amihez pedig kevés a tudása, bízva az igazi szerszámokra. Én még pap sem vagyok, diakónusként most ismerkedem a lelkipásztorkodás rejtelmeivel, és az újságszerkesztéssel is. Mégis remélem, hogy a váltás és a betanulás időszaka munkatársaimnak köszönhetően az Olvasók számára észrevétlen lesz, s a Martinus továbbra is kedves lapjuk marad! Megköszönve Róbert atyának úttörő munkásságát, szeretettel köszöntöm mindannyiukat!

Tartalomjegyzék

- 2. oldal** Költözködés
- 3. oldal** Igyunk tiszta forrásból
- 4. oldal** Egyházunk – Új evangelizáció
- 5-8. oldal** Életképek – A plébániák hétköznapijai
- 9. oldal** Egyházmegyénk új spirituálisa, Brenner József
- 12. oldal** Csúcs és Forrás – Szolgálatok a szentmisében; Szent Benedek mindennapi imája
- 13. oldal** Ministránsok – Szent Tarczíusz, a ministránsok védőszentje; Szent Tarczíusz szobra
- 14. oldal** Ifjúság – Ki a fiatal?; Gyerekek a házasságról
- 15. oldal** Könyvajánló – Milyen zenét szeret Isten?; Fókuszban; Humor

10–11. oldal – Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga!

Főszerkesztő: Ipacs Bence **Főszerkesztő-helyettes:** Teklits Tamás **Szerkesztők:** Déri Péter, Horváth István Sándor, H. Pezenhófer Brigitta, Marx Anna, Mátyás Zsófia

Nyomdai munkák: Print Invest Magyarország Kft. **Felelős vezető:** Ványik László

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó 9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3., Telefon: 94/513-191, E-mail: info@martinuskiado.hu, Internet: www.martinuskiado.hu

Felelős kiadó: Teklits Tamás igazgató **ISSN 2060-145X**

Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók. A kiadvány újrahasznosított papírra készült.

Igyunk tiszta forrásból

Déri Péter

Az idén ünnepelte megalapításának 50. évfordulóját a Nemzetközi Ministráns Szövetség, a CIM (Coetus Internationalis Ministrantium). Ez a szervezet minden ötödik évben meghirdeti Rómában a nemzetközi ministráns találkozót, amelyeken a Szentatya is részt vesz, és külön audiencián fogadja az Örök Városba elzarándokolt fiatalokat. „Igyunk tiszta forrásból” – ezt a mottót választották a szervezők a 2010-es találkozó fő gondolatának.

Sokatmondó és kifejező jelmondat, hiszen a ministránsok azok, akik a legközelebb vannak az oltárhoz, ahol a legszentebb áldozat megvalósul. Krisztus, a mi Mesterünk, az élő vizek Forrása! Hogy ez valójában mit is jelent, azt akkor értettem meg, amikor elsős gimnazistaként bekerültem a szombathelyi Egyházmegyei Kollégiumba, és ott a szeminárium kápolnájában, az oltárképen magam előtt láttam a keresztre feszített Krisztust a Golgota dombján, ami előtt a tabernákulum helyezkedett el, és ebből tört elő hét bővizű forrás, amelyek a hét szentséget jelképezik.

Csodálatos kép: Krisztus, a mi forrásunk, akiből állandóan táplálkozhatunk, és nem kell attól félnünk, hogy ez a forrás kiapad, hiszen minél többet merítünk belőle,

annál jobban kitisztul, és még bőségesebben ontja magából az élető vizet. Jó ezt tudnunk, de milyen fantasztikus, hogy a ministránsok, mint az oltár körül szolgáltató végzők, ebben a nemes és megtisztelő szolgálatban vehetnek részt, tudniillik a szentségek bővizű kegyelmait segítik szétosztani Krisztus felszentelt papjainak.

Jól emlékszem arra, hogy amikor a papi hivatás érlelődött bennem, akkor sokat időztem ebben a szép kápolnában és arról elmélkedtem, hogy mit is jelent papnak lenni, milyen a papi szolgálat. Ez a kép segített abban, hogy még jobban megértsem, mire is hív a Mester. Ministránsként segédkezhettem az oltárszolgálatban, de belegondoltam, hogy papként, majd „alter Christus”-ként végezhetem az életet adó szentségek kiszolgáltatását.

Erre emlékeztet az idei Nemzetközi Ministráns Találkozó mottója: „Igyunk tiszta forrásból”. Emlékeztet ministráns éveimre, amikor mindig öröm töltött el, ha az oltár körül tevékenykedhettem, és emlékeztet hivatásom kibontakozásra. Ma, amikor visszagondolok, hogy a 2001-es római ministráns zarándoklat milyen sokat jelentett számomra, és a papi hivatásban való megerősödésben, akkor imádkozva kérem az élő vizek Forrását, hogy bőséges kegyelmével táplálja sok ifjú ministráns szívében azt a vágyat, hogy bátran merjenek az ő szolgálatába állni.

Új evangelizáció

Horváth István Sándor

A Szentatya új pápai tanácsot állít fel, amely az új evangelizációért lesz felelős. XVI. Benedek pápa személyesen jelentette be a hírt a római Szent Pál-bazilikában, Szent Péter és Szent Pál apostolok ünnepén tartott szentmiséjében. Az új tanács felállítását a világsajtó a Szentatya kormányzása „legfontosabb újdonságaként” értékeli, amely kijelentés egyáltalán nem tűnik túlzásnak. Mivel foglalkozik az új egyházi szervezet, és miért jelentős annak létrehozása?

A Vatikánban természetesen eddig is létezett az evangelizációért felelős szervezet. A Népek Evangelizációja Kongregáció (korábbi nevén Hitterjesztési Kongregáció) hivatása a missziós tevékenység irányítása az egész földön. E szervezet irányítása alá azok a hagyományos értelemben vett missziós területek tartoznak, ahová korábban még nem jutott el az Egyház Krisztus örömhírével, s amelyek evangelizálása most történik. E kongregációnak vannak alárendelve a missziós társaságok, beleértve a Pápai Missziós Műveket is.

A most létrehozott Új Evangelizáció Pápai Tanácsa más területet céloz meg, tudniillik azokat az országokat, amelyekben az Egyház már régóta jelen van, s a krisztusi örömhír már eljutott az emberekhez, de amely országokban az elmúlt időkben a vallási élet esetleg hanyatlásnak indult. Elsősorban Észak-Amerika és Európa országaira gondolhatunk, ahol egy új nemzedék nőtt fel vallási ismeretek és vallási élet nélkül. E helyeken az elmúlt évszázadokban hiába eresztett gyökeret a kereszténység. Ha arra gondolunk, hogy a vallási ismeretek elsajátítása (hittantanulás) nem jelenti feltétlenül a válásos élet gyakorlását – amelynek egyértelmű jele a fiatalok eltávolodása a plébániai közösségtől a hitoktatásból való kimaradás után –, akkor könnyen beláthatjuk, hogy Magyarország is azon országok közé tartozik, ahol szükség van az új evangelizációra.

Az új vatikáni szervezet létrehozását méltató szakértők rámutatnak arra, hogy már a II. Vatikáni Zsinat püspökei is észrevették a hanyatlás jeleit, és sürgették az új evangelizációt. VI. Pál és II. János Pál pápa több írásában is foglalkozott a kérdéssel, amely napjainkra egyre inkább előtérbe került. Az elvilágiasodás (szekularizáció) ugyanis komoly problémát jelent, hiszen a korábban vallási légkörben felnövekvő nemzedékek helyébe olyan generáció lépett, amely sem a családban, sem az oktatásban nem kapott vallási ismereteket, s ha kapott is, azok nem váltak gyakorlattá az életükben. A problémát csak fokozza, hogy ezek a fiatalok sokszor szülők és család nélkül nőnek fel, nincs kitől vallási mintát kapjanak.

E komoly kihívásokra hivatott választ keresni, mégpedig az örömhír fényével átítatott választ keresni az új evangelizációért felelős pápai szervezet, amelynek létrehozását nem szabad csupán egy felülről jövő intézkedésnek tekintenünk. Az evangelizáció fontosságát ugyanis már évtizedek óta mélyen átérzi számos lelkiségi mozgalom és a hozzájuk tartozó hívők. Kezdeményezéseik leglátványosabb jele a Bécs, Párizs, Brüsszel és Lisszabon után 2007-ben Budapesten is megvalósult városmisszió. E nagyszabású evangelizációs rendezvények sokat tanultak egymás tapasztalataiból, s remélhető, hogy a nagyvárosok után sorra következnek majd a kisebbek, sőt akár a falvak is, hiszen itt is szükség van arra, hogy a fiatalok és a családok újra felfedezzék az evangélium megélésében rejlő erőket.

Ezen alulról induló kezdeményezések arra ösztönöznek minket, hogy ne várokozzunk tétlenül az új pápai tanács intézkedésére és javaslataira, hanem addig is szervezzünk megszólító, meghívó programokat, amelyek hitteles tanúságtételek az általunk megélt hitről, s amelyek a fiatalokat az Egyház közösségébe hívják.

A Szentatya mostani intézkedésével újra az Egyház életének középpontjába került az evangelizáció. Legyenek a plébániai közösségekben is mindenütt az evangélium igazsága szerint élő hívők, akik életük példájával hirdetik az evangéliumot!

Szent László királyt ünnepelték Zanaton

Pál Ferenc / Martinus

Nagy ünnepet ültek meg a szombathelyi Szent Márton Plébániához tartozó hívek június 27-én Zanaton. A templom búcsúnapján Szent László királyról emlékeztek meg. Az ünnepi szentmisét Fekete Szabolcs Benedek püspöki irodaigazgató mutatta be. Szabolcs atya prédikációjában László király feltétlen Szűzanya-tiszteletének és lovagi erényeinek időszerűségére hívta fel a figyelmet. A szentmisét követően a hívő sereg kivonult a falu közepén található Szent László Parkba, ahol az egybegyűltek megkoszorúzták az ott található Szent László-szobrot.

A Perjászló-hegyi kápolna megáldása

Szekér Beáta / Martinus

A tavalyi esztendőben kezdődött el annak az ökumenikus kápolnának az építése, amelyet június 27-én, vasárnap délután 4 órakor áldott meg Szalai Attila teskándi, Görbe László milej-szei plébános és Török Zoltán zalaegerszegi református lelkész. A kápolna civil kezdeményezésre épült fel. Lakatos András Kaliforniában élő hegytulajdonos kívánsága volt, hogy az ő telkén épüljön fel az ökumenikus kápolna. Ehhez a kezdetőket is rendelkezésre bocsátotta. A szervezésben és irányításban unokaöccse, Lakatos Ferenc bödei gazda jeleskedett.

Aranymise és templombúcsú Becsehelyen

Simonné Benkő Edit / Martinus

Hogyan kerülhet egymás mellé egy szentmisében Paraguay, Medjugorje, Csernakeresztúr és Becsehely? A megoldást azok tudják, akik részt vettek a június 27-i búcsú szentmisén a becsehelyi Keresztelő Szent János-templomban. E napon ünnepelte a falu a templom védőszentjét, Keresztelő Szent Jánost. Az ünnepet pedig bearanyozta Hirth Vilmos SVD atya pappá szentelésének 50. évfordulója alkalmából tartott hálaadás. Vilmos atya régi kedves vendége Becsehelynek, mivel számtalanszor szolgált községünkben helyettesként.

Ministráns találkozó Körmenden

Szalay Márton / Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye ministránsai, akik részt vesznek az augusztus 1. és 7. közötti római Nemzetközi Ministráns Találkozón, június 28-án előtalálkozót tartottak Körmenden. Az összejövetelnek a Kolping-ház adott otthont, ahol hétfő délelőtti programunkat közös imádsággal kezdtük. Ezt követően Déri Péter atya beszélt a ministráns életről és szolgálatról, majd pedig Merkli Ferenc felsőszölnöki plébános, a zarándoklat vezetője gyakorlati előadást tartott, amely során gondolatban végigjártuk az augusztusi helyszíneket.

Hivatásgondozó lelkigyakorlat

Déri Péter / Martinus

Az idei évben a körmendi Szent Erzsébet Plébánia volt a mára már hagyományossá vált hivatásgondozó lelkigyakorlat helyszíne, amely Szent Péter és Szent Pál apostolfejedelmek ünnepének előestéjén, június 28-án nyitotta meg kapuit. A lelkigyakorlatot püspöki szentmisével kezdtük, ezt követően Németh Zoltán plébános látta vendégül a több mint 20 fiatalt és egyházmegyénk 10 kispapját. A programot dr. Gyürki László atya előadása, szentgotthárdi és rábakethelyi zárándoklat, valamint Kovács Richárd újmiséánk szentmiséje tette még színesebbé.

Pedagógusok lelkigyakorlata a Martineumban

Pados Katalin / Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye által fenntartott nevelési-oktatási intézmények pedagógusainak idei nyári lelkigyakorlatára június 28. és 30. között került sor a Martineum Felnőttképző Akadémián. A lelkigyakorlaton részt vettek a katolikus iskolák pedagógusai számára szervezett világnézeti-spirituális képzés hallgatói is. A lelkigyakorlat első két napján dr. Kránitz Mihály atya, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense tartott elmélkedéseket, míg a harmadik, befejező napot Horváth József pápai prelátus vezette.

Hitoktatók tanévzárója

Salamon Viktória / Martinus

Az egyházmegye hitoktatóinak Te Deum ünnepségét június 29-én, délután tartottuk a Székesegyházban. A program négy óra-
kor előadással kezdődött. Németh Ferenc, a Szent Márton Plébánia egyházközségi elnöke beszélt az életszentségről. A szentmise végén három hitoktató kollégánktól köszöntünk el. Horváth István a szombathelyi Szent Kvirin Plébánia hitoktatója volt, Jóna Imre a körmendi plébánia területén három általános iskolában tanított hittant, Németh Ferenc pedig a vassurányi iskolában nevelte a hitre a fiatalokat.

Helyére került a teskándi templom toronysüvege

Teskándi Templomért Alapítvány / Martinus

Látványos munkálattal folytatódott a teskándi új templom építése július 3-án. Nagy érdeklődés mellett, rendkívüli elővigyázatossággal emelték helyére a torony süvegét, a csúcsán lévő kereszttel együtt. A 13 méteres toronyfalazat percek alatt több mint 20 méter magas lett, megmutatva ezzel végleges formáját. A templom így a település minden pontjáról jól látható. Az építkezés – az egyszeri állványozás miatt – a torony vakolásával folytatódik, majd az anyagiak függvényében a nyílászárók idei beszerzése a cél.

A Székesegyház búcsúnapja

Sélley Judit, Salamon Viktória / Martinus

A Sarlós Boldogasszony Székesegyház búcsúnapját július 4-én, vasárnap délután tartották. Az ünnepi alkalomra a képviselőtestületen kívül a plébánia imacsoportjai, kórusai, segítők külön meghívást kaptak. A búcsúi szentmisét Mikolás Attila káplán mutatta be, s a Főplébánia gregorián kórusa énekelt. A szentmise után a plébániai csoportok tagjait agapéra várták a Főplébániára, ahol Miszori Zoltán plébános és Lendvai Rezső egyházközségi elnök megköszönték a közösségek és segítők templomért és a plébániáért végzett szolgálatát is.

Hittantábor Vasváron

Papp Eszter / Martinus

Sokéves hagyomány a jáki és kőszegi hittanos gyermekek körében, hogy hitoktatóik közös nyári tábort szerveznek számukra. Idén gyöngyösfalui és sorokpolányi hittanosok is csatlakoztak a táborozókhoz, akik egy Szűzanya-kegyhelyen, Vasváron töltöttek néhány napot. A tábor középpontjában az élethivatások álltak. A tábor nyitó szentmiséjét július 4-én Németh Norbert atya mutatta be. Burusán József helyi plébános, Kiss László, Mikolás Attila és Huszár Balázs atyák szintén miséztek a táborban.

Kirándulás a zalalövői Borostyán-tóhoz

Salamon Károlyné / Martinus

Cursillos csoportunk lelki vezetőjével, Gombos Tibor Bálint atyával, mintegy tizenheten, a Göcsej és az Őrség határán lévő zalalövői Borostyán-tóhoz látogattunk július 5-én. A tavat a '80-as évek vége felé a Szőce patak felduzzasztásával hozták létre. Ebédünket a tóparton fogyasztottuk el, majd sétára invitáltuk a társaságot. Nem maradt el az imádság sem: Bálint atya vezetésével rózsafüzérrel, énekekkel köszöntöttük mindnyájunk Égi Édesanyját, s hálát adva köszöntük meg Teremtőnknek a nap kegyelmeit.

Zarándoklat Németújvárra

Szabó Csaba / Martinus

Ikervári, nyőgéri, sótonyi, kenézi, pecöli és megyehídi zarándokok látogattak Ausztriába július 6-án, hogy leróják tiszteletüket a szentéletű orvos, dr. Batthyány-Strattmann László földi maradványai előtt. A csoport lelki vezetője, Haller László ikervári plébános, Németújvárra érkezvén a ferences templomban bemutatott szentmiseáldozatot a jelenlévő zarándokok és családtagjaik szándékára ajánlotta fel. Homíliájában felidézte a szegények orvosának alakját, példaként állítva a ma élő nemzedék elé.

Szent László nevű települések lakóinak találkozója

Kiss Ágnes / Martinus

A Kárpát-medencei Szent László nevű települések 15. találkozóját július 9. és 11. között rendezték meg a söjtöri plébániához tartozó Pusztaszentlászlón, ahol második alkalommal jöttek össze a hívek szent királyunkra emlékezni, egymással barátságot ápolni. Napjainkban 16 település őrzi Szent László nevét, ápolja emlékét és igyekszik követni példáját. Minden évben más-más helyen találkoznak e falvak képviselői. Az ünnepi ökumenikus istentiszteletet katolikus, református, evangélikus és unitárius lelkészek tartották.

Emlékiállítás a Szent Márton Plébánián

Dr. Solti Lászlóné / Martinus

A szerzetesrendek feloszlatásának hatvanadik évfordulója alkalmából a Szombathelyi Domonkos Kör Alapítvány kiállítással emlékezik meg a domonkos atyákról. A gyűjtemény egyrészt egy szerzetesi cellából, másrészt az itt élt atyák emlékeiből, könyvekből, írásos dokumentumokból, fotókból, szerzetesi ruhákból áll. A kiállítást, amelyet július 10-én ünnepélyes keretek között dr. Sill Aba Ferenc OFM visszaemlékezésével nyitottak meg, a Szent Márton-templom plébániáján tekinthetik meg az érdeklődők.

Tűzoltóautó-megáldás Kőszegszerdahelyen

Reményi Tamás / Martinus

A kőszegszerdahelyi Önkéntes Tűzoltó Egyesület új tűzoltóautót vehetett használatba július 10-én. Dr. Veres András püspök úr ünnepi szentmise keretében kérte Isten áldását az új tűzoltókocsira. A falu lakossága és a helyi önkéntes tűzoltó egyesület tagjai mellett szép számmal érkeztek hívek a környező településekről, valamint jelen voltak a rohonci és siegrabeni osztrák önkéntes tűzoltó egyesületek képviselői. A szentmisén részt vett a falu szülőtte, Fekete Szabolcs Benedek atya és Szakál Szilárd káplán is.

Szalézi Focikupa a Petőfi-telepen

P. Csány Péter / Martinus

Július 11-én immár kilencedik alkalommal rendeztük meg a Szalézi Focikupát a Petőfi-telepen. A városi tűzoltóparancsnokság idén is előzékenyen hozzájárult a pályák használatához. A tornán tizenegy csapat, összesen kilencven fiatal játékos lépett pályára. A kevés nevező együttes miatt a körmérkőzések során minden csapat minimum négy mérkőzést játszhatott. A torna döntőjébe a házigazda Petőfi-telep, valamint a belvárosi Kopula '96 nevű csapat tagjai jutottak be. A vándorszerlegnek az idei évben végül az utóbbiak örülhettek.

Egyházmegyénk új spirituálisa, Brenner József

Császár István

Brenner József általános helynök, kanonok, címzetes apát, kámoni plébános, miután betöltötte 75. életévét 2010. augusztus 1-jével nyugállományba vonult.

Brenner József a család harmadik gyermekeként született Szombathelyen, 1935. január 10-én, s ugyanitt szentelték pappá 1957. június 23-án. Első kápláni kinevezését Bagodvitenyédre kapta, ahol mindössze három hónapot töltött, ez idő alatt meglátogatta testvére, János. Innen Lentibe helyezték káplánnak, itt kapta a megrázó hírt testvére haláláról 1957 decemberében. Miután hitoktatóként működött Vasváron és Szombathelyen, újra káplán lett a szombathelyi Szent Kvirin Plébánián (1960-1989), ahol 1969-től ellátta az újperinti lelkészséget is. Fontos megjegyezni, hogy mint káplán, valójában felelős lelképásztorként 30 éven át őrizte, védte, szépítette a szalézi rend feloszlása után templomukat, és ápolta a szalézi lelkületet.

Első plébánosi kinevezését 32 éves papi szolgálat után kapta meg Táplánszentkeresztre, itt hat évig volt a hívek gondos pásztora. Dr. Konkoly István megyéspüspök a szombathely-kámoni Krisztus Király Plébánia vezetésével bízta meg 1995-ben. Ebben az évben nevezte

ki általános helynök, és lett a Vasvár-Szombathelyi Székeskáptalan kanonokja, egy évvel később letenei főesperes, a jubileumi évben pedig borhi címzetes apát.

Ötvenhárom év szolgálat után vonult nyugállományba, de ezután sem a semmittevés ideje következik számára, hiszen az egyházmegye továbbra is számít rá, mint spirituálisra.

Egyházmegyeszerte tisztelettel és szeretettel emlegetik papok és hívek egyaránt, hiszen nemcsak a plébánia híveinek, hanem az egész egyházmegyének is pásztora volt az elmúlt tizenöt évben. Talán nincs is olyan templom, ahol ne mutatott volna be szentmisét valamilyen alkalomból. A fiatalok is szeretettel emlékeznek vissza a bérnálások során elmondott prédikációira, tanulságos történetekre, amelyekkel érthetőbbé tette számukra a Szentlélek működését életükben.

A szombathelyi és győri évfolyamtársai hálásak, hogy évről évre gondja volt arra, hogy megszervezze számukra a papi találkozót. Az együtt mondott szentmise és a test-

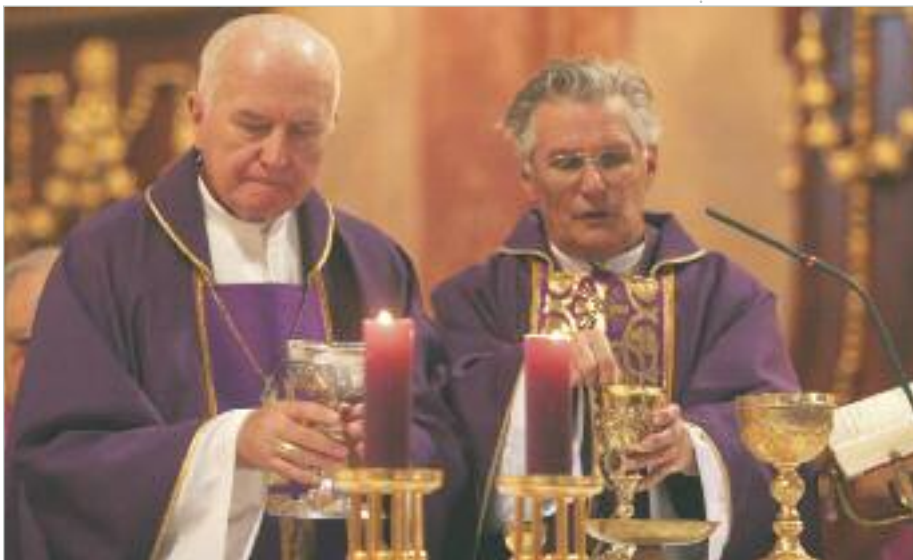
véri együttlét, meghitt beszélgetés megerősítette őket.

Egyszerűségére, papi lelkületére jellemző, hogy a papi otthonban kért ebédet. Így ebéd után vidám beszélgetésekben igyekezett erősíteni, kissé megvidámítani idős, beteg paptestvéreit.

Vidám, derűs egyénisége nagy hatással van környezetére, bárhol jelenik is meg. Pedig ha valakinek, akkor neki igazán lenne oka a szomorúságra, elkeseredésre. Elég ha arra gondolunk, hogy János testvérét brutális kegyetlenséggel megölték, s erről évtizedekig még csak beszélni sem lehetett. Őt magát pedig reakciónak nevezte az állam, akitől „*félni kell*”. Ezért csak a rendszerváltozás után kapott plébánosi kinevezést.

Mindezek ellenére Brenner József a lélek derűjével végzi a hivatásának teljesítésével együtt járó feladatait, tanúságot téve mély hitéről, élő istenkapcsolatáról. A Martinus olvasói vele együtt bizakodva és imádkozva várják testvére mielőbbi boldoggá avatását.

Hálásan köszönjük mindazt, amit egyházmegyénkért tett, mint spirituálisnak pedig őszintén kívánjuk és kérjük számára továbbra is a Szentlélek bölcsességét és megvilágosító kegyelmét.

Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga!

Dr. Veres András megyéspüspök

Mindnyájunk számára ismerősen cseng, és szívből hangzik ez a Szent István-napi énekünk: „Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga, ki voltál valaha országunk istápjá? Hol vagy István király? Téged magyar kíván, gyászos öltözetben teelötted sírván.” Szinte beleborzongunk ezekbe a szavakba, hiszen már pusztán ebben a néhány sorban is benne van a hívő ember öröme, büszkesége, ugyanakkor fájdalma és siralma egyaránt. Sajátosan magyar lélekre vall, hogy ünnepinken is eszünkbe jutnak a múlt és a jelen fájdalmai, amelyek beárnyékolják örömünk érzéseit. Maga a kérdés *Hol vagy István király?*, magában hordozza azt a keserű felismerést, hogy nemcsak fizikálisan, hanem lelkületében és erkölcsében is nélkülözni kényszerülünk azt a szent királyt, aki személyében testesíti meg számunkra a követendő keresztény magyar eszményt.

Talán nem sokan vitatkoznak velünk azon megállapítás kapcsán, hogy Szent István királyt ezer éves történelmünk legnagyobb keresztény uralkodójának tartjuk. Bárhol éljenek is magyarok, országhatáron belül vagy kívül, augusztus 20-án arra az országalapítóra emlékezünk, aki immár több mint ezer éves történelemmel bíró nemzetet szervezett egybe a keresztény értékrend alapján. Ezt nem vonták kétségbe akkor sem, amikor – politikai okokból – művének keresztény alapjaira nem volt kívánatos emlékezni. Pedig éppen ez az értékrend adta művének maradandó alapját. Ahogy a krisztusi evangélium és erkölcsi értékrend nem igényel revideálást, mert örök, vagyis sziklaalap, úgy az arra épülő intézmény sem ingatag, hanem kiállja az idők és politikai kurzusok próbáját. Bajok csak akkor jelentkeznek, ha az ember megfeledkezik róla, vagy elutasítja ezt az alapot.

Szent István maradandót alkotott, mert tisztelte az Isten képére teremtett embert. Vallotta minden ember Isten előtti egyenlőségét, és tetteiben is ennek megfelelően viszonyult embertársaihoz. Számára nem létezett különbség ember és ember között nemzeti, faji, nemi vagy vagyoni alapon. Előtte egyedül erkölcsi cselekedetei tették az embert értékessé vagy értéktelenné. A rang is inkább csak nagyobb felelősséget, de nem nagyobb értéket jelentett számára. Véleménye szerint a király uralkodásra való alkalmasságát vagy alkalmatlanságát is csak erényeinek mértéke szabja meg. De jó lenne, ha ma is ez lenne véleményalkotásunk alapja, amikor közfeladatokra választunk embereket! Csodálatra méltó, hogy Szent István mennyire krisztusi módon gondolkodott az uralkodásról. Jézus óva intette apostolait az uralkodás szellemétől: „Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak,

azok zsarnokoskodnak a népeken, s vezető embereik érzettetik velük hatalmukat. Közöttetek azonban ne így legyen. Ha valaki közjületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közjületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája” (Mk 10,42-44). Szent István ennek szellemében vallott a fiának írt Intelmekben: „Semmi föl nem emel, csak az alázatosság.”

A szegényekről és a nélkülözőkről való gondoskodást hitből fakadó erkölcsi kötelességének érezte. Talán ez lehetne ma is alapja egy olyan szociális gondoskodásnak, amely nem akciókat szervez, hanem folyamatosan segíti a rászorulókat abban, hogy mindig kapjon annyi segítséget, amennyi éppen szükséges ahhoz, hogy az illető ne alamizsnából éljen, hanem ő maga teremthesse elő önmaga és a rábízottak számára a tisztas megélhetés javait.

Ebbe a gondolatkörbe tartozik az emberi élet védelme iránti elkötelezettsége is. Gyakran hamisan próbálják őt egy véreskezű uralkodónak bemutatni, pedig korának szokásaihoz képest nagyon kíméletesen bánt még ellenségeivel is. Nem akarta halálukat, ezért még saját környezetének szándékával is szembefordult. Napjaink embere, aki a véreskezű uralkodó alakját emlegeti vele

kapcsolatban, kegyetlenségben messze felülmúlja Szent István korát. Védtelen és ártatlan gyermekek millióit pusztítja el már az anyaméhben. A kegyetlenséget önmagáért szereti oly módon, hogy nemcsak filmen nézi, hanem a mindennapi életben is gyakorolja. A beteg vagy csak pusztán idős embert hidegvérrel halálba küldi. Mindezt büntetlenül teheti. Ellenben állatok kínzásáért vagy elpusztításáért súlyos börtönbüntetéseket szab ki a bíróság. Valóban Szent István kora volt a vérengző és kegyetlen?

Szent István maradandót alkotott, mert közösségben gondolkodott. Nagyon fontosnak tartotta a nemzet tagjainak összefogását. Ellenzett minden széthúzást és viszálykodást. Csak a békét kereste belső és külső ellenségeivel egyaránt. A magyar jövőt legjobban a gyűlölködő szolganéptől és a fennhéjázó főemberektől féltette.

Fiát is, mint a trónon reménybeli örökösét, arra bátorította, hogy tisztelje és fogadja be más nemzet fiait, mert csak így válhatunk erős nemzetté. Az egy nyelvű és egy szokás szerint élő királyság ugyanis gyenge és törékeny. Amikor ma amiatt siránkozunk, hogy több szomszédos nemzettel is feszült a kapcsolatunk, fel kell tennünk magunknak a kérdést, vajon mi hogyan viszonyulunk más nemzet fiaihoz, és mennyire vagyunk be- illetve elfogadó ország? Pedig pusztán jól felfogott érdekekünk is azt diktálná, hogy ne csak a békét, hanem az összefogást, az együttműködést is keressük más nemzetek fiaival.

Ugyanígy, az országon belül is támogatni kell a közösségek életét, különös módon a családokét. Jól működő családok nélkül ugyanis elveszti a nemzet természetes alapját. A szingli életforma lehet ugyan divatos, de sohasem lesz életképes, sőt egyenesen természetellenes.

Szent István maradandót alkotott, mert a hitre épített. Az evangéliumi tanítás járta át gondolkodását, érzéseit és cselekedeteit. A krisztusi értékrendre építette családját és nemzete életét. Bízott a krisztusi hit embert formáló erejében. Ezért más alapokat nem is akart, csak Krisztusét. Tudatában volt annak, hogy az isteni törvények adják meg emberi életünk rendíthetetlen támpontjait, minden más mulandó. Semmilyen szövetség, semmilyen emberi erő nem képes maradandó közösséget fenntartani. Sajnos, ezt az Európai Unió urai nem tudják, illetve nem fogadják el. Márai Sándor is erre figyelmeztetett a Naplójában: „*A horizontális hazza omlékony, változókéony. A vertikális hazza tömör, ércnél maradandóbb.*”

Megtévesztő és tudatlanságra vall annak a véleménynek a hangoztatása is, hogy Szent István jó politikai és taktikai érzékkel használta fel a vallást, illetve az Egyházat világi céljainak eléréséhez. Számára a hit nem eszköz, még csak nem is szokás, hanem életforma volt. Egész létét, teljes valóját átjárta a hit, ezért tudott teljes szívvel keresztény módon élni.

Benne olyan keresztényt, házastársat, családapát és uralkodót ismerhetünk meg, aki a mai magyaroknak is példaképe lehet. Példája örök, mert krisztusi!

Ima Szent István királyhoz

Forrás: Sík-Schütz: Imádságoskönyv

Nemzetünk apostola és hatalmas pártfogója, szeretett királyunk, Szent István, ki őseinket a pogány tévelygés sötétségéből az egyedül üdvözítő katolikus hit világosságára hoztad, istentelen bálványaidat leromboltad, megtért népednek templomokat és iskolákat emeltél, szegényeit, árváit és özvegyeit szerető atyaként tápláltad, és így nemzetedet művelté, boldoggá tenni iparkodtál; a te tömérdek fáradozásod, kiállott küzdelmeid és mindezekkel szerzett kimondhatatlan nagy érdemeid miatt fiúi és még most is alattvalói bizodalommal fordulunk hozzád, ó apostoli szent királyunk, és kérünk, ne vond meg hathatós pártfogásodat a te magyar népedtől, amelyet annyi munkával megtérítettél.

Kérj számára buzgó apostolokat; kérd az Istent, szüntesse meg közöttünk a hitszakadás átkát és az erkölcstelen életet, hogy üdvösséges törvényeid és igaz atyai szívedből fakadt intelmeid szerint, a szeretetben egyesülve, az egy igaz hitben állhatatosan megmaradjunk, szent életed nyomdokait kövessük, és így egykor veled együtt az örök boldogságban Urunkat, Istenünket vég nélkül áldjuk és dicsérjük. Ámen.

Könyörögjünk. Engedd kegyelmesen mindenható Úristen, hogy a te hitvallód, Szent István, az Egyházat, amelyet e földön terjesztett, a mennyekben dicsőségesen védelmezze, Krisztus a mi Urunk által. Ámen.

Csúcs és Forrás Szolgálatok a szentmisében

Ipacs Bence

Az elmúlt közel két évben Kürnyek Róbert atya segítségével betekintést kaptunk a liturgia fogalmába és alapkérdéseibe, majd a szentmise liturgiájával ismerkedtünk meg. Sorozatunk folytatásaként a szentmisében szolgálatot teljesítőket és feladataikat tekintjük át.

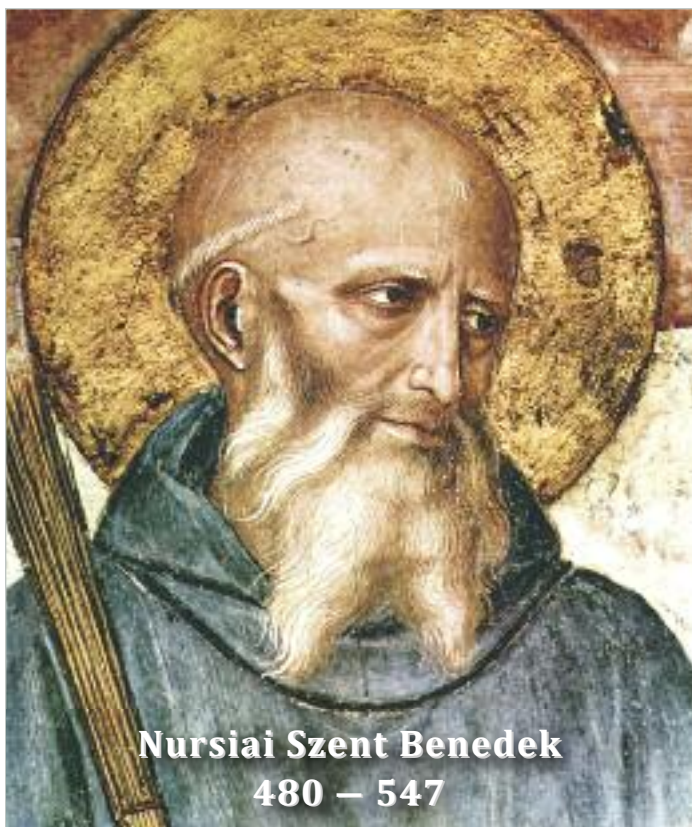
Az eucharisztikus ünneplés Krisztusnak és az Egyháznak – azaz a püspök vezetése alatt egyesült és rendezett szent népnek – a cselekménye. A szentmise az egyes tagokat különböző módon érinti, mert különböznek az egyházi rend, a rájuk bízott szolgálat és a tevékeny részvétel szempontjából. Így nyilvánul meg a keresztény népnek, mint „választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép” (1Pt 2,9) egybetartozása és hierarchikus rendezettsége. Tehát mindenkinek, a felszentelt szolgálóknak éppúgy, mint a világi keresztény híveknek csak azt szabad és kell megtenniük, ami rájuk tartozik.

Az Eucharisztia törvényes ünneplésének irányítója a püspök: vagy személyesen, vagy segítőtársain, az áldozópapokon keresztül. Egy-egy püspöki szentmise emiatt olyan értékes és különleges az adott közösségnek, ekkor ugyanis maga a törvényes előjáró mutatja be a legszentebb áldozatot. Így ha püspök is jelen van, ami-

kor a hívek összegyűlnek a szentmisére, a legnagyobb mértékben úgy illik, hogy ő végezze az Eucharisztia ünneplését, az áldozópapok pedig mint koncelebránsok („együtt misézők”) legyenek társai a szent cselekményben. Ez nem a szertartás külső ünnepélyességének növelése végett történik, hanem azért, hogy elevenebb fényel jusson kifejeésre az Egyház misztériuma, vagyis hogy az Egyház az egység szentsége.

Kivételes esetekben előfordulhat, hogy a püspök bár jelen van a szentmisén, mégsem ő mondja azt. Ezen alkalmak közé tartoznak az újmisék vagy a papi jubileumok, amikor is méltó és igazságos, hogy az ünnepelt vezesse a liturgiát. A püspök ilyenkor általában megfelelő liturgikus ruhát öltve a szentélyben foglal helyet, de nem koncelebrál, hanem mint a hívek egyike vesz részt az eucharisztikus ünneplésben.

Nursiai Szent Benedek
480 – 547

Szent Benedek mindennapi imája

Adj nekem, jóságos Jézusom,
Téged megértő értelmet,
Téged átélő érzelmet,
Hozzád siető lelket,
Írántad buzgó bensőséget,
Rád bukkanó bölcsességet,
Téged felismerő világosságot,
Érted égő szeretetet,
Benned élő szívet,
Téged dicsérő tetteket,
A te szavaidra hallgató fület,
A te szépségedet szemlélő szemet,
A te fölségedet magasztaló nyelvet,
Neked kedves életmódot,
A tőled küldött bajokat elviselő békességet,
Hozzád vágyó hű kitartást,
És adj, Jézusom, boldog halált!
Jutalmazz jelenléteddel,
Fényes feltámadással,
És az örökké boldog életben add jutalmul magadat.
Ámen.

Szent Tarzícusz, a ministránsok védőszentje

Déri Péter

Szent Tarzícusz a 3. század közepére kalauzol minket vissza az időben, a büszke, pogány Rómába, amikor Decius császár uralkodott a pogány birodalomban. Már kétszáz év telt el azóta, hogy az Úr Jézus véghezvitte megváltásunk művét, s elküldte apostolait, hogy hirdessék az evangéliumot az egész világon. Ezt ők készségesen meg is tették, és az ő utódaik, a püspökök is folytatták az örömhír hirdetését, így egyre szélesebb körökben és egyre nagyobb területen terjedt el a kereszténység.

A pogány császárok hamarosan észrevették, hogy ezek a keresztények nem áldoznak a pogány istenségeknek, a császár személyét sem istenítik, és még sok más politikai érv miatt kemény üldözéseket indítottak a keresztények ellen. Már a cirkuszokban is egyre többször felváltották a gladiátorokat a keresztények, akik hősiiesen áldozták fel életüket hitükért. Nem szabad azonban megfeledkezni azokról sem, akik a börtönökben sínylődtek, és a magatartásukkal, viselkedésükkel tettek tanúságot Krisztusról úgy, hogy nagyon sok börtönőr is megtért, látva hitüket és példájukat.

A börtönben lévőknek azonban volt egy nagy fájdalma: nem járulhattak szentáldozáshoz. Ismerték ezt a hő vágyat a püspökök és a papok is, ezért igyekeztek álruhában papokkal becsempésztetni hozzájuk a legmértősebb Oltáriszentséget. 257 nyarán azonban már nem volt olyan pap Rómában, akit ne ismertek vol-

na a pogány börtönőrök, így nem tudták elvinni az Eucharisziát a börtönben lévő keresztényekhez.

Az egyik éjszaka ezt a szomorúságát osztotta meg a hívekkel a katakomba mélyén Róma püspöke, II. Szixtus. A csendben egy ifjú jelentkezett, hogy őt még nem ismeri senki a római katonák közül, és biztosan nem fognak gyanút sem, hiszen nagyon fiatal, de már készül az oltár szolgálatára. A püspök nagyon megörült az ifjú bátorságának és a Legmértősebbet átadva neki, elküldte a sötét éjszakába, a börtönben lévőkhöz.

Útközben azonban nem várt esemény történt. Pogányok támadtak rá, akik rejtegetett titkát akarták megtudni. Amikor pedig látták, hogy Tarzícusz nem akarja elárulni nekik – mint ahogy Szent Máté mondja, hogy „gyöngyét nem szórta a disznók elé” –, kövekkel, botokkal ütlegetni kezdtek, és megölték. Miután Tarzícusz meghalt, gyilkosai szétfeszítették kezét, majd kibontották ruháját, de nem találtak nála semmit, azaz az Oltáriszentség csodálatos módon a szívébe költözött. A Kallixtus-katakombában temették el, és Damazusz pápa a későbbiekben a következőt íratta a sírjára:

„A Krisztus szentségeit hordozó Szent Tarzícusztól, amikor el akarták venni a szentséget, hogy meggyalázzák, inkább életét adta, mintsem a mennyei Testet az acsarkodó kutyáknak adja.”

Szent Tarzícusz, ministránsok védőszentje! Könyörögj érettünk!

Szent Tarzícusz szobra

Bernhard Lang bázeli művész mozgalmas Tarzícusz-szobra a gyermeki nyitottságot és a ministránsok védőszentjének felebaráti szeretetét állítja előtérbe. A művész mai ministránsoktól leste el gesztusaikat, amelyeket a szobor megjelenít. Ő maga is volt ministráns, s felnőttként sokat időzött az oltár körül, figyelve a ministránsok mozdulatait. Hagyta, hogy ihletet nyerjen belőlük a szobor megformálásához. Több mint egy évig foglalkozott témájával, rajzolt, gipsz modelleket készített. Az igényes munka eredményét ebben a bronzszoborban összegezte: mozduló gyermeket látunk, akit meggyőződése bátran előrelendít, a kezében titkot (az Oltáriszentséget) rejtve.

Az ötméteres, több tonnás Tarzícusz-szobor 2008 óta bejárta Svájcot (Aarau, Einsiedeln, Sankt Gallen), majd Luxemburgon (Echternach) át nagy lendülettel véve útra kelt Magyarországra (Győr), és hazánkban egyenesen Rómába utazik a 2010-es nemzetközi ministráns találkozóra. A végleges helye a Via Appia Antica melletti Szent Kallixtus-katakombánál lesz, ahol Szent Tarzícusz vértanú sírját sejtik. A szobor a ministránsok követe, ugyanakkor minden gyermeket és felnőttet arra bátorít, hogy szolgálják Istent és az embereket az Egyházban és a világ sokféle útján. Útravalóul a svájci ministránsok a szobor belsejébe tettek egy aláírássaikkal, fényképeikkel és dokumentumokkal ellátott okiratot azért, hogy Tarzícusz, mint pártfogó és szent is mindig egy legyen velük.

Ki a fiatal?

Albert Schweitzer

A fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a szellem és a lélek állapota: az akarat- és képzelőerő, az érzelmek intenzitása, a jókedv és a kalandvágy győzelme a lustaságon.

Csak az öregszik meg, aki lemond eszményeiről. Az évek múlásával ráncos lesz az arcod, de ha kialszik benned a lelkesedés, akkor a lelked ráncosodik meg. Gondok, kétségek, az önbizalom hiánya, reménytelenség: mind hosszú évek, amelyek nemcsak a testet húzzák le a föld porába, hanem a lelket is.

Az ember – akár tizenhat éves, akár hatvanhat – csodára szomjazik, elámul a csillagok örökkévalóságán, a gondolatok és a dolgok szépségén: nem fél a kockázattól, gyermeki kíváncsisággal várja, mi lesz holnap, szabadon örül mindennek.

Olyan fiatal vagy, mint a reményeid, olyan öreg, mint a kétségeid. Olyan fiatal, mint az önbizalmad, olyan öreg, mint a félelmed. Olyan fiatal, mint a hited, öreg, mint a csüggedésed. Fiatal vagy, míg befogadod a szépség, az öröm, a merészség, a nagyság – az ember, a föld, a végtelenség hírnökeit. Csak akkor öregszel meg, ha már nem szárnyalsz, és hagyod, hogy a pesszimizmus és a cinizmus megdermessze a szívedet.

Gyerekek a házasságról

Hogyan döntsük el, hogy ki legyen a házastársunk?

– Olyan embert kell keresni, aki ugyanazokat a dolgokat szereti, mint mi. Például ha te szereted a sportot, akkor a lánynak ezt szeretni kell, és hoznia kell mindig chipset. (Peti, 10 éves)

Hány évesen kell megházasodni?

– 23 a legjobb kor, mert addigra már örök idők óta ismered a másikat. (Kamilla, 10 éves)

– Nincs a házasságra alkalmas kor. Bolondnak kell lenni, hogy megnősülj. (Feri, 6 éves)

Honnan tudja egy idegen, hogy valakik házasok?

– Szerintem csak kitalálni lehet, pl. ha mindketten ugyanazzal a gyerekkel ordítanak. (Dénes, 8 éves)

Mint csinálnak az emberek a randevűn?

– A randi azért van, hogy jól érezzük magunkat, és hogy megismerjük egymást. Még a fiúk is tudnak mondani valamit, ha elég sokáig hallgatsz. (Yvette, 8 éves)

– Az első randin csak hazugságokat mondanak, ettől érdekesebbnek tűnnek, és másodszor is találkozni akarnak. (Márta, 10 éves)

Mit csinálnál az első randin, ha rosszul sülné el?

– Hazasználodnék és halottnak tettetném magam. Más-

nap felhívnám az összes újságot, hogy minden halotti rovatban szerepeljek. (Károly, 9 éves)

Mikor szabad megcsókolni valakit?

– Ha gazdag. (Pál, 7 éves)

– A törvény szerint 18 éves korodig várni kell, ezzel nem packáznék. (Misi, 7 éves)

Házasnak vagy egyedülállónak jobb lenni?

– A lányoknak jobb egyedülállónak lenni, de a fiúknak nem. A fiúknak kell valaki, aki takarít utánuk. (Anita, 9 éves)

Hogyan működhet egy házasság?

– Mondd a feleségednek, hogy jól néz ki, akkor is, ha ronda, mint egy busz. (Ricsi, 10 éves)

Könyvajánló – Milyen zenét szeret Isten?

Paksa Balázs

Valamikor a muzsika egyszerű volt, szerény és tiszteletreméltó, ma cicomás lett és zűrzavaros, méltóságát és értékét veszített, gyalázatos iparrá süllyedt.

Sokszor hallunk ehhez hasonló mondatokat korunk magasan képzett egyházzeneészeitől vagy hivatásos kultúrkesergőktől. Első megézésünk az egyetértés. Másodjára azonban már gyanút fogunk: biztosan ez a helyzet? Mégis meghökkenünk, ha megtudjuk, kié az idézet: Boethius, a két korszak határán álló filozófus panaszkodott ezekkel a szavakkal. Mégpedig a 6. század elején, a gregorián zene virágkorában.

Bolyki László hiánypótló könyve ezzel az erős felütéssel indul, és a továbbiakban sem ereszt. A Bolyki Brothersszel gospel, rockot és jazzt, a Budapesti Fesztiválzenekarral és az Erkel Ferenc Kamarazenekarral klasszikus zenét, saját közösségében pedig protestáns énekeket játszó szerző mindennapi valóságként élte meg világi és egyházi zene sokféleségét és szétszabdaltságát. Kötetében egyszerre gondolkodtat el esztétikai ítéleteink kulturális gyökereiről, Egyházunk zenei hagyományairól, Európa zenetörténetének fordulatairól, ám az élvezetes stílusú, humoros hasonlatokkal tűzdelt keresésen újra és újra átszűrődik az igazi kérdés: milyen zenét szeret Isten? Szerzőnk nem ígéri, hogy válaszol, ám nem is futamodik meg: a Szentírás alapján megpróbál igaz képet festeni arról, milyen lelkülettel dicsérték az Urat zsidók és keresztények, s mit szűrhetünk le ebből mi itt, a 21. században.

Bolyki László nehezen besorolható műfajú, ám lehetetlen könyvében végül rálel a titok nyitjára, ám ezt most nem árulom el. Csak annyit: megéri az utazás, amelyből rengeteget tanulhatunk, lelki és szellemi értelemben egyaránt.

Bolyki László: Milyen zenét szeret Isten? / Magánkiadás, nyomdai munkák: Grapress Kft. / 2005 / 248 oldal / 1 890 Ft

Fókuszban - programok, események

augusztus 20. (péntek)

8.30 óra Ünnepi püspöki szentmise (Szombathely, Kálvária-templom)

augusztus 23. (hétfő)

20 óra A voronyezsi Szent Miklós női kórus hangversenye (Szombathely, Székesegyház)

augusztus 26 - 29. (csütörtök - vasárnap)

Nemzetközi Bibliodráma Konferencia 2010 (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia)

augusztus 28. (szombat)

10.30 óra Papok szüleinek zarándoklata (Szentgotthárd, Jó Pásztor kápolna)

18 óra Ünnepi püspöki szentmise (Kőszeg, Verbita Rendház)

24 órás szentségimádás (Szombathely, Jézus Szíve-templom - Szőlős)

szeptember 6. (hétfő)

10 óra Egyházmegyei papi lelkinap (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia)

szeptember 9. (csütörtök)

20 óra Szentségimádás papokért és papi hivatásokért (Szombathely, Székesegyház)

szeptember 14. (kedd)

16 óra Hitoktatók Veni Sancte ünnepe (Szombathely, Szent Márton-templom)

– Doktor úr, milyenek az esélyeim?
– Minden rendben lesz. Egyszerű rutinműtétről van szó. Már nyolcvankettedszer csinálom.
– Köszönöm szépen! Akkor nyugodt vagyok.
– Lehet is. Elvégre egyszer már sikerülnie kell.

* * *

A skót meg a fia kirándulni mennek. A búcsúzásnál azt mondja a feleség:

– Aztán ne felejtsd el levenni a gyerekről a szemüvegét, ha nincs semmi látnivaló!

* * *

Egy ifjú hölgy a kocsijával két autó közé szeretne beállni. Nehezen megy neki a bonyolult művelet, előbb a mögötte álló kocsinak koccan, majd az előtte álló autót sikerül meglöknie. Egy rendőr mosolyogva nézi, majd így szól hozzá:

– Hölgyem, ön most parkolni szeretne, vagy csak biliárdozik?

*„Az egyházi zene hősiességé vagy lágylágy elomlása
lelkemnek tengerhullám volt; vitt, emelt, fölűdített, megtisztított.”*

(Probászka Ottokár)

